

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5SŽi/13/2014
Identifikačné číslo spisu:	1012201664
Dátum vydania rozhodnutia:	25.06.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012201664.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členov senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcu: LEGAL CARTEL, s.r.o., so sídlom Ľubinská 18, Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky, so sídlom Hlboká cesta 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 102.116/2012-KAMI zo dňa 9. júla 2012, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/214/2012-25 zo dňa 9. januára 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/214/2012-25 zo dňa 9. januára 2014 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného č. 102.116/2012-KAMI zo dňa 9. júla 2012 v spojení s rozhodnutím Ministerstva zahraničných vecí SR, konzulárny odbor č. 434/2012-OKAS zo dňa 7. júna 2012 z r u š u j e a podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s rozhodnutím Ministerstva zahraničných vecí SR, konzulárny odbor č. 434/2012-OKAS zo dňa 07.06.2012 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 66,- € a to do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd v Bratislave v predmetnej veci zistil, že žalobca listom zo dňa 28.05.2012 sa domáhal poskytnutia informácie v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z. v znení či:

„Disponoval JUDr. O. Y., v tom čase vedúci zastupiteľského úradu v Londýne, po vykonanom prieskume trhu a po zaslaní všetkých požadovaných dokumentov k návrhu zámeny nehnuteľností v Londýne v roku 2009 Ministerstvu zahraničných vecí SR, ešte niekedy s týmito dokumentmi?“

Správny orgán prvého stupňa listom č. 434/2012-OKAS zo dňa 07.06.2012 žalobcovi oznámil, že túto informáciu v súčasnosti jednoznačne nemôže potvrdiť. Proti tomuto rozhodnutiu podal dňa 22.06.2012 žalobca rozklad, o ktorom rozhodol žalovaný listom č. 102.116/2012-KAMI zo dňa 09.07.2012 tak, že žalobcom požadovaná informácia poskytnutá mu bola. Zároveň žalovaný dospel k záveru, že podanie žalobcu - rozklad nemožno považovať za opravný prostriedok, nakoľko ustanovenie § 18 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. opravný prostriedok nepripúšťa.

Po preskúmaní obsahu žalobcom požadovanej informácie a rozhodnutí - oznámení správnych orgánov súd dospel k záveru, že informácia poskytnutá zo strany žalovaného je všeobecná a nie je možné z nej konkrétne vyčítať, či žalovaný požadovanú informáciu sprístupňuje, alebo nesprístupňuje.

Ak by žalobcom požadovanú informáciu žalovaný sprístupnil, musel by uviesť jednoznačnú a jasne identifikovateľnú odpoveď, či disponoval JUDr. O. Y., v tom čase vedúci zastupiteľského úradu v Londýne, po vykonanom prieskume trhu a po zaslaní všetkých požadovaných dokumentov k návrhu zámeny nehnuteľností v Londýne v roku 2009 Ministerstvu zahraničných vecí SR, ešte niekedy s týmito dokumentmi. Súd je toho názoru, že žalovaný musí viesť evidenciu, alebo register v písomnej alebo elektronickej podobe o údajoch týkajúcich sa vedúcich zastupiteľských úradoch, ktorí pri výkone svojej funkcie pre žalovaného narábajú s rôznymi dokumentmi s tým, že aj o dokumentoch súvisiacich s Ministerstvom zahraničných vecí a európskych záležitostí SR musí žalovaný viesť evidenciu či register.

Ak bol žalovaný toho názoru, že informáciu sprístupniť nemôže v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z., mal vydať rozhodnutie v súlade s § 47 Správneho poriadku a toto rozhodnutie aj náležite odôvodniť.

Po preskúmaní žalobou napadnutých rozhodnutí správnych orgánov krajský súd dospel k záveru, že tieto rozhodnutia - oznámenia je potrebné v zmysle § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie, nakoľko žalovaný vec nesprávne právne posúdil, nedal jednoznačnú odpoveď na žiadosť žalobcu o poskytnutie informácie podľa zákona č. 211/2000 Z.z. a teda žalovaný ako povinná osoba nesprístupnil žalobcovi ako oprávnenej osobe požadované informácie a ani o tom nevydal rozhodnutie.

Krajský súd uviedol, že poskytnutá informácia musí byť jasná, určitá a zrozumiteľná bez špekulatívneho charakteru, teda taká, aby oprávnená osoba bola informovaná o skutočnostiach, na ktoré má podľa zákona č. 211/2000 Z.z. nárok. Povinná osoba by nemala poskytovať informácie, ktorých skutkový základ dostatočne nepreverila, alebo aspoň nepreukázala snahu o ich preverenie. Musí si zabezpečiť dostatočné množstvo dôkazov a na ich základe a po ich posúdení vytvoriť taký skutkový základ požadovanej informácie, ktorú bude môcť v zmysle zákona poskytnúť oprávnenej osobe buď sprístupnením informácie v celom rozsahu alebo jej časti zápisom v spise, alebo rozhodne o nesprístupnení požadovanej informácie a svoje rozhodnutie následne aj náležite odôvodní.

Krajský súd je toho názoru, že neexistuje žiadna zákonná prekážka na poskytnutie žalobcom požadovanej informácie a teda v ďalšom konaní pred správnym orgánom, bude úlohou žalovaného zabezpečiť dostatok dôkazov (evidencia osôb, dokumentov) na vydanie rozhodnutia a zvážiť, či žalobcovi poskytne informáciu podľa § 18 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. (jednoznačne potvrdiť či JUDr. Y. disponoval alebo nedisponoval s dotknutými dokumentmi), alebo informáciu nesprístupní a vydá o tom rozhodnutie v zmysle § 18 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z. stým, že toto rozhodnutie bude mať všetky náležitosti správneho rozhodnutia - výrok, odôvodnenie a poučenie.

Svoje rozhodnutie právne odôvodnil krajský súd ustanoveniami § 3 ods. 1, § 18 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 2, 3 a 4 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám v znení neskorších predpisov (ďalej len „info zákon“).

O náhrade trov konania Krajský súd v Bratislave rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a priznal žalobcovi náhradu trov konania spočívajúcu len v náhrade za zaplatený súdny poplatok. Súd priznal žalobcovi

náhradu za zaplatený súdny poplatok v zmysle zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, vo výške 66,- €.

II.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný. Navrhol, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie. Uviedol, že žalovaný ako povinná osoba odpovedal na predmetnú žiadosť listom e. 434/2012-OKAS zo dňa 07.06.2012. v ktorej uviedol, že „Ministerstvo zahraničných vecí SK v súčasnosti nemôže jednoznačne potvrdiť, či disponoval JUDr. O. Y. v tom čase vedúci zastupiteľského úradu v Londýne, po vykonanom prieskume trhu a po zaslaní všetkých požadovaných originálov dokumentov k návrhu zámeny nehnuteľností v Londýne v roku 2009 Ministerstvu zahraničných vecí SR, ešte niekedy s týmito dokumentmi.“

Žalovaný týmto sprístupnil požadovanú informáciu, pretože pravdivo odpovedal na požadovanú informáciu. Z dostupnej dokumentácie preukazujúcej disponovanie s jednotlivými dokumentmi týkajúcimi sa pripravovanej zámeny nehnuteľnosti v Londýne totiž nie je možné preukázať ani to, ktorý z originálov dokumentov podpísaných veľvyslancom JUDr. O. Y. v Londýne, bol zaslaný ministerstvu. Podľa obsahu telegramu vreci otvorenej číslo 3830-3/2009-GBVVI zo dňa 08.09.2009 totiž vyplýva, že dňa 07.09.2009 podpísal na stretnutí zástupcov spoločnosti STRUMIERO Ltd. a Veľvyslanectva SR v zastúpení veľvyslanca JUDr. O. Y. a A. S. veľvyslanec nasledovné dokumenty) týkajúce sa nehnuteľnosti na 60 Redingdon Road v Londýne a bytov vo Wimbledone:

1. Agreement relating to 60 Redington Road
2. Power of Attorney
3. Transfer of freehold land at 60 Redington Road. London.

V telegrame sa ďalej uvádza, že dokument „Transfer of freehold land at 60 RR. London“ bol vyhotovený v jednom origináli a je uschovaný na Veľvyslanectve a spoločnosť STRUMIERO nemá originál ani kópiu uvedenej zmluvy a spoločnosť nemôže zatiaľ vo veci prevodu majetku na 60 RR konať. Predmetný telegram bol však zaslaný ministerstvu aj s prílohami, teda vyššie uvedenými tromi dokumentmi elektronickým komunikačným systémom COMMFA, teda nie poštovou ani inou prepravou. Ministerstvo malo teda k dispozícii iba fotokópie z troch originálov dokumentov k návrhu zámeny nehnuteľnosti v Londýne v roku 2009. Ďalej poukázal na to, že rozsudok krajského súdu trpí právnymi vadami, nakoľko za rozhodnutie žalovaného je možné považovať iba sprístupnenie požadovanej informácie listom konzulárneho odboru číslo 434/2012-OKAS zo dňa 07.06.2012. Podľa ustanovenia § 18 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z., ak povinná osoba poskytne žiadateľovi požadované informácie v rozsahu a spôsobom podľa § 16 v zákonom stanovenej lehote, urobí rozhodnutie zápisom v spise. Proti takému rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok. Z tohto dôvodu nemožno vyjadrenie Ministra zahraničných vecí SR pod číslom 102.116/2012-KAMI zo dňa 09.07.2012 k podaniu označenému ako rozklad proti rozhodnutiu MZV SR vo veci sprístupnenia informácie považovať za rozhodnutie, a teda nie je možné ho zrušiť ako rozhodnutie vo veci.

III.

Žalobca sa vyjadril k podanému odvolaniu a navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť. Žalovaný vo svojom odvolaní tvrdí, že žalobcovi požadovanú informáciu sprístupnil, spochybňujúc, že by niektoré zasielané požadované dokumenty k zámeny nehnuteľností v Londýne v roku 2009 obdržal. Žalovaný však vo svojom pôvodnom vyjadrení - list č. 434/2012-OKAS zo dňa 07.06.2012, doručený žalobcovi dňa 11.06.2012, požadovanú informáciu žalobcovi síce neposkytol, ale ani nespochybnil, že by mu všetky požadované doklady neboli zaslané. Túto skutočnosť spochybňuje žalovaný až vo svojom odvolaní s odvolaním sa na telegram č. 3830-3/2009-IN PO zo dňa 08.09.2009 (ktorý bol len informáciou) a spadal časovo do obdobia ešte pred zaslaním požadovanej dokumentácie na rokovanie Investičnej komisie do ústredia Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí SR. S poukazom na uvedené je odvolávka na tento telegram zavádzajúca.

Žiadosť o informáciu bola formulovaná a týkala sa presného časového obdobia, a to obdobia po zaslaní všetkých požadovaných dokumentov k návrhu zámény nehnuteľností v Londýne v roku 2009 Ministerstvu zahraničných vecí a európskych záležitostí SR.

Požadované dokumenty museli a boli zaslané na rokovanie Investičnej komisie Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí SR k návrhu zámény nehnuteľností v Londýne v roku 2009. Dávame do pozornosti, že Investičná komisia zasadla a rokovala k zámene nehnuteľností v Londýne dňa 13.10.2009. Investičná komisia by nikdy nezasadla, ak by jej neboli postúpené a nemala by k dispozícii všetky relevantné a požadované dokumenty k zámene. Pre informáciu uvádzame, že Investičná komisia Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí SR pre svoje rokovanie vyžadovala napríklad aj výpis z registra organizácií súvisiacich s návrhom zámény, aktuálne výpisy z listov vlastníctva, originály znaleckých posudkov, odvolávky na britské právne predpisy, podklady k miestnym daniam a poplatkom a pod., ktoré spolu s ďalšími podkladmi a stanoviskami tvorili ucelený materiál na rokovanie Investičnej komisie Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí SR. Ak by to tak nebolo. Ministerstvo zahraničných vecí a európskych záležitostí SR by porušilo jednak všetky svoje príslušné interné predpisy, ako aj usmernenie Ministerstva financií Slovenskej republiky. To sa však nestalo.

Ministerstvo zahraničných vecí a európskych záležitostí SR nemôže s plnou vážnosťou tvrdiť, že akýkoľvek požadovaný dokument by ponechalo kdekoľvek na zastupiteľskom úrade alebo dokonca v rukách veľvyslanca bez toho, aby v takom prípade písomne proti podpisu nežiadalo jeho vydanie. Nie je možné, že pri nehnuteľnostiach vo vlastníctve štátu rádovo v miliónoch libier by sa nikto na Ministerstve zahraničných vecí a európskych záležitostí SR o takéto podstatné dokumenty nezaujímal a tieto nežiadal.

S poukazom na uvedené, odmietame argumentáciu žalovaného, nakoľko je iba účelovou a právne irelevantnou obranou, žalovaný svoje tvrdenia, že dokumenty mal k dispozícii JUDr. Y. nevie relevantne preukázať a argumentuje ničím nepodloženými špekuláciami. Tvrdenia, že JUDr. Y. disponoval dokumentmi ako prvý, nijako nepreukazuje uvedené tvrdenia žalovaného.

Ministerstvo zahraničných vecí a európskych záležitostí SR účelovo a dodatočne spochybňuje pravosť a vierohodnosť obsahu oficiálnych telegramov. Ako ďalší vlastný dôkaz uviedol žalovaný napríklad list č. 14 20-1/2010-G B W1 zo dňa 12.2.2010 (MZV a EZ SR na tomto mieste omylom uvádza nesprávny dátum 12.02.2014) podpísaný nie JUDr. Y., ale vz. Ing. K., kde sú uvedené informácie o úschove niektorých častí originálnych dokumentov na INPO Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí SR. Konajúcemu súdu dávame v tejto súvislosti do pozornosti, že obsah tohto telegramu zo dňa 12.02.2010, žalovaný predtým nikdy nespochybnil, resp. JUDr. Y. nebolo doručené žiadne podanie indikujúce, že Ministerstvo zahraničných vecí a európskych záležitostí SR neobdržalo originál predmetného dokumentu na INPO MZV SR. Opätovne namietame účelovosť tohto tvrdenia.

Vo svojej odpovedi žalovaný namiesto poskytnutia požadovanej informácie uviedol vlastnú špekulatívnu úvahu, ktorá je právne nepoužiteľná a neposkytuje stav právnej istoty keď napísal, napr. výraz: „...v súčasnosti“, alebo v ďalšom pokračovaní tej istej vety výraz: „...nemôže jednoznačne potvrdiť...“. Rovnaký prístup žalovaný ďalej rozvíja i vo svojom odvolaní, keď uvádza: „...nie je vylúčené, že boli (kópie - pozn. žalobcu) vyhotovené z originálov, resp. že niektorými z originálov (JUDr. Juraj Zervan - pozn. žalobcu) dosiaľ disponuje.“

V tejto súvislosti si dovoľujeme vysloviť pochybnosť o tom, že by príslušné odborné a poradné orgány Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí SR, vrátane investičnej komisie, ktorá návrh zámény prerokovala, nemali k dispozícii všetky požadované materiály podľa usmernenia Ministerstva financií Slovenskej republiky, ale stačilo by jej rokovať iba na základe kópií. Žalovaný odrazu nemá žiadne záznamy, žiadne originály, nevie nič o svojej dokumentácii jednoznačne potvrdiť, aspoň nie v súčasnosti. Domnievame sa, že zo strany žalovaného ide o účelové emotívne zavádzanie v snahe o obhajobu faktu, že Ministerstvo zahraničných vecí a európskych záležitostí SR žalobcovi požadovanú informáciu neposkytlo.

Domnievame sa, že žalovaný ako štátny orgán i v tomto prípade prekročil svoje povinnosti a právomoci

vyplývajúce mu jednak z Ústavy Slovenskej republiky, ako aj zo zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) (ďalej len „zákon o slobode informácií“). Nesústreďuje sa na poskytnutie informácií, čo navodzuje celkový dojem pravdepodobnej osobnej zaujatosti žalovaného voči osobe JUDr. O. Y., ktorého sa požadovaná informácia týka. V tejto súvislosti akoby na svoju obranu žalovaný uvádza i skutočnosť, že: „...v roku 2013 podal JUDr. O. Y. proti ministerstvu žalobu na ochranu osobnosti...“, hoci táto skutočnosť nemá pre žalobcu žiadnu priamu relevanciu k riešenej otázke neposkytnutia informácie, na ktorú má žalobca právo. Navyše, v zmysle § 3 ods. 3 zákona o slobode informácií, žiadateľ o informáciu nemá povinnosť udávať dôvod svojej žiadosti o informáciu a poskytovateľ - v tomto prípade Ministerstvo zahraničných vecí a európskych záležitostí SR - nemá právo sa touto otázkou zaoberať.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal v medziach podaného odvolania napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech, i keď z iných dôvodov ako uviedol krajský súd.

V správnom súdnictve prejednávajú súdy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z., ak povinná osoba poskytne žiadateľovi požadované informácie v rozsahu a spôsobom podľa § 16 v zákonom stanovenej lehote, urobí rozhodnutie zápisom v spise. Proti takému rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z., ak povinná osoba žiadosti nevyhoví hoci len sčasti, vydá o tom v zákonom stanovenej lehote písomné rozhodnutie. Rozhodnutie nevydá v prípade, ak žiadosť bola odložená (§ 14 ods. 3).

Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z. ak povinná osoba v lehote na vybavenie žiadosti neposkytla informácie či nevydala rozhodnutie a ani informáciu nesprístupnila, predpokladá sa, že vydala rozhodnutie, ktorým odmietla poskytnúť informáciu. Za deň doručenia rozhodnutia sa v tomto prípade považuje tretí deň od uplynutia lehoty na vybavenie žiadosti (§ 17).

Podľa § 19 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z., proti rozhodnutiu povinnej osoby o odmietnutí požadovanej informácie možno podať odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia alebo márneho uplynutia lehoty na rozhodnutie o žiadosti podľa § 17. Odvolanie sa podáva povinnej osobe, ktorá rozhodnutie vydala alebo mala vydať.

Podľa § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z. o odvolaní proti rozhodnutiu povinnej osoby rozhoduje nadriadený povinnej osoby, ktorá vo veci rozhodla alebo mala rozhodnúť. Ak ide o rozhodnutie obecného úradu, o odvolaní rozhoduje starosta obce (primátor). Proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy možno podať rozklad, o ktorom rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy.

Podľa § 19 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z., odvolací orgán rozhodne o odvolaní do 15 dní od doručenia odvolania povinnou osobou. Ak odvolací orgán v tejto lehote nerozhodne, predpokladá sa, že vydal rozhodnutie, ktorým odvolanie zamietol a napadnuté rozhodnutie potvrdil; za deň doručenia tohto rozhodnutia sa považuje druhý deň po uplynutí lehoty na vydanie rozhodnutia.

Podľa § 19 ods. 4 zákona č. 211/2000 Z.z., rozhodnutie o odmietnutí žiadosti možno preskúmať v

súdnom konaní podľa osobitného zákona.

Krajský súd v Bratislave správne rozhodol, keď došiel k právnomu záveru, že informácia zo dňa 07.06.2012, ktorú žalovaný sprístupnil je všeobecná a neurčitá, takže z nej nie je možné ustáliť, či žalovaný poskytnutú informáciu sprístupnil. Odpoveď žalovaného bola nejasná a neidentifikovateľná. Z tohto dôvodu ju považuje najvyšší súd za nepreskúmateľnú a je potrebné ju podľa jeho názoru zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. Z tohto dôvodu najvyšší súd zrušil rozhodnutie podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p., a nie písm. a/ ako uviedol krajský súd.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nemohol prisvedčiť argumentom žalovaného uvedeným v odvolaní pokiaľ išlo o skutočnosť, že rozsudok údajne trpí vadami spočívajúcimi v tom, že nemalo byť zrušené aj rozhodnutie žalovaného č. 102.116/2012-KAMI zo dňa 09.07.2012, pretože nejde o rozhodnutie. Naopak, nezákonným postupom žalovaného, keďže tento považoval prvú odpoveď žalobcovi za poskytnutú informáciu proti ktorej nie je možné sa odvolať došlo k situácii, kedy žalobca správne reagoval na túto odpoveď podaním rozkladu (správne malo byť odvolanie). Odpoveď žalovaného na rozklad žalobcu zo dňa 09.07.2012 je možné považovať za rozhodnutie žalovaného, ktoré najvyšší súd rovnako zrušil pre nepreskúmateľnosť podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p..

Záverom najvyšší súd uvádza, že skutočnosti, ktoré sú žalovaným uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu mali byť uvedené v odpovedi na žiadosť o sprístupnenie informácie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky o náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p., nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech mal, ale mu žiadne trovy konania nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.